

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 10 maja 2018 r.

Pozycja 81

POSTANOWIENIE

z dnia 7 marca 2018 r.

Sygn. akt Ts 252/16

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Michał Warciński – przewodniczący i sprawozdawca

Małgorzata Pyziak-Szafnicka

Piotr Tuleja,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 21 grudnia 2017 r. o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej B.K.,

p o s t a n a w i a:

pozostawić zażalenie bez rozpoznania.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 3 grudnia 2016 r. (data nadania), uzupełnionej pismami z 30 stycznia i 15 marca 2017 r., B.K. (dalej: skarżący) zarzucił, że ustawa z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o adwokaturze (Dz. U. z 2016 r. poz. 1999, ze zm.; dalej: prawo o adwokaturze) jest niezgodna z art. 13, art. 17, art. 20, art. 24, art. 30, art. 31 oraz art. 32 Konstytucji.

Zdaniem skarżącego, zakwestionowany przez niego akt prawny narusza konstytucyjne „zasady zawodu adwokata”.

Postanowieniem z 21 grudnia 2017 r. Trybunał Konstytucyjny odmówił nadania dalszego biegu skardze, stwierdziwszy, że skarżący nie jest podmiotem legitymowanym do sporządzenia we własnym imieniu tego nadzwyczajnego środka ochrony konstytucyjnych wolności i praw, ponieważ został tymczasowo zawieszony w wykonywaniu czynności zawodowych. Niezależnie od powyższego Trybunał stwierdził, że wydanie merytorycznego orzeczenia jest niedopuszczalne, gdyż złożona skarga nie spełnia podstawowego warunku określonego w art. 79 ust. 1 Konstytucji, a doprecyzowanego w art. 53 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 2072; dalej: u.o.t.p. TK). W sprawie skarżącego nie zapadło bowiem żadne indywidualne rozstrzygnięcie legitymujące go do wystąpienia ze skargą konstytucyjną.

W zażaleniu złożonym 28 grudnia 2017 r. (data nadania) skarżący zarzucił, że postanowienie Trybunału jest nieważne m.in. dlatego, że zostało wydane przez sędziego, który „nie jest sędzią TK, a jedynie osobą fizyczną”, sformułował także zarzuty, które nie mają żadnego

związku ze wskazanymi przez Trybunał podstawami odmowy nadania skardze dalszego biegu. Do pisma dołączył plik dokumentów o takim samym charakterze.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 61 ust. 5 u.o.t.p. TK skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu. Trybunał, w składzie trzech sędziów, rozpatruje zażalenie na posiedzeniu niejawnym (art. 37 ust. 1 pkt 3 lit. c w związku z art. 61 ust. 5-8 u.o.t.p. TK). Na etapie rozpoznania zażalenia Trybunał bada przede wszystkim, czy w wydanym postanowieniu prawidłowo stwierdził istnienie przesłanek odmowy nadania skardze dalszego biegu.

Zgodnie z art. 44 ust. 1 u.o.t.p. TK, w zakresie sporządzenia i wniesienia skargi konstytucyjnej oraz zażalenia na postanowienie o odmowie nadania skardze dalszego biegu, a także reprezentowania skarżącego w postępowaniu przed Trybunałem istnieje obowiązek zastępstwa skarżącego przez adwokata lub radcę prawnego, chyba że skarżącym jest sędzia, prokurator, adwokat, radca prawny, notariusz, profesor lub doktor habilitowany nauk prawnych.

Postanowieniem z 21 grudnia 2017 r. Trybunał Konstytucyjny odmówił nadania dalszego biegu skardze, stwierdziwszy, że w świetle powyższego przepisu skarżący nie jest legitymowany do sporządzenia skargi we własnym imieniu. Jest on bowiem adwokatem, który – jak sam zauważył – został tymczasowo zawieszony w wykonywaniu czynności zawodowych. Co więcej, z ustaleń, które Trybunał poczynił *ex officio* wynika, że zarządzeniem Dziekana Okręgowej Rady Adwokackiej z 14 kwietnia 2017 r. skarżący został wpisany na listę adwokatów niewykonyjących zawodu z datą wydania zarządzenia.

Wobec powyższego, w świetle art. 44 ust. 1 u.o.t.p. TK skarżący nie jest także podmiotem legitymowanym do samodzielnego występowania z zażaleniem na postanowienie o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu. Wniesiony przez niego środek odwoławczy należy pozostawić więc bez rozpoznania (por. postanowienie TK z 13 września 2017 r., Ts 267/16, OTK ZU nr B/2017, poz. 244).

W tej sytuacji – czyniąc to jedynie na marginesie – Trybunał stwierdza także, że zarzuty sformułowane w zażaleniu nie odnoszą się do podstaw odmowy nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu, wskazanych przez Trybunał w postanowieniu z 21 grudnia 2017 r.

Wziąwszy powyższe okoliczności pod uwagę, należało wniesione zażalenie pozostawić bez rozpoznania.